

מ"ת 29343/12/23 - מדינת ישראל נגד סייאח אבו סייאח-סנאד מגנון-

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 29343-12-23 מדינת ישראל נ' אבו סייאח ואח'

לפני כבוד השופט יניב בן הרוש
המבקשת מדינת ישראל
ע"י ב"כ המתמחה שי אלוני
נגד המשיבים
1. סייאח אבו סייאח-בעצמו
2. סנאד מגנון-בעצמו שניהם ע"י ב"כ עו"ד נטלי אוטן

החלטה

רקע

1. ביום 18.1.24 הוגש כנגד המשיבים 1 ו-2 כתב אישום המייחס להם עבירה של **הדחה בחקירה**, לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). ביחד עם כתב האישום הוגשה אף בקשה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים.

2. על פי עובדות כתב האישום הנאשמים הם בני משפחה, ובינם לבין א.ב. ילידת 2006 (להלן: "**המתלוננת**") לא הייתה היכרות מוקדמת עובר לאירוע המתואר בכתב האישום.

בתאריך 30.11.23 הגישה המתלוננת תלונה כנגד בנו של נאשם 1 בגין עבירות מין ואיומים (להלן: "**התלונה**"). בעקבות האמור, ביום 3.12.23 בשעות הערב, יצר נאשם 2 קשר עם מר אמיר אלקורעאן (להלן: "**אמיר**") וביקש ממנו להגיע ליישוב כסייפה על מנת לשוחח עמו. במעמד הפגישה פנו הנאשמים אל אמיר וביקשו ממנו להיפגש עם המתלוננת ולשכנע אותה לחזור בה מתלונתה. עוד באותו היום נפגש אמיר עם המתלוננת ועדכן אותה בבקשת הנאשמים, והאחרונה הסכימה להיפגש עמם למחרת בבוקר.

במהלך הפגישה שהתקיימה ביום 4.12.23 באזור התעשייה בערד (להלן "**הפגישה**"), ניסו הנאשמים להניע את המתלוננת לחזור בה מהתלונה שמסרה במטרה ולבטל אותה, בתמורה לסכום כסף. המתלוננת דרשה מהנאשמים סכום של 40,000 ₪ ואלה השיבו כי הסכום גבוה מידי והציעו לשלם לה 25,000 ₪ בתמורה לביטול התלונה והבטחה כי בנו של נאשם 1 לא יתקרב אליה. הנאשמים הוסיפו לאיים על המתלוננת כי אם לא תיקח את הכסף זה יכול "**להסתיים אחרת**". במעמד זה מסרו לה הנאשמים סך של 10,000 ₪ במזומן ואמרו לה כי היתרה תשולם

לאחר ביטול התלונה ולאחר שבנו של נאשם 1 ישוחרר מהמעצר.

בשל חששה מהמתלוננים הסכימה המתלוננת להצעתם, לקחה את הכסף ועזבה את המקום. מאוחר יותר באותו היום התקשר אמיר אל נאשם 2 ואמר לו כי המתלוננת החליטה שלא לבטל את התלונה ושיגיע לקחת את הכסף חזרה. בהמשך, התקשר אחר שזהותו אינה ידועה לאמיר ואמר לו שהוא מגיע לקחת את הכסף ששולם למתלוננת, ואסף את הכסף מרכבו של אמיר בעת ששהה בתחנת המשטרה ביחד עם המתלוננת.

3. ביום 14.12.23 הסכימו הצדדים על שחרור המשיבים למעצר בית מלא במקום מרוחק ממקום מגורי המתלוננת, ונקבע דיון נוסף לצורך הכרעה בראיות לכאורה ושינוי התנאים המגבילים.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המשיבים טענה כי לא קיימות ראיות לכאורה לעבירה המיוחסת למשיבים וביקשה להורות על ביטול התנאים המגבילים. לחילופין ביקשה להעתיק את כתובת מגוריו של משיב 1 לערד ולהוסיף את אשתו כערבה ולהגיש תכנית עבודה ביחס למשיב 2. לטענתה, יוזמת המפגש היא לא אחרת מהמתלוננת עצמה וכי מתמלול השיחה עולה כי המשיבים לא הציעו למתלוננת כסף תמורת ביטול התלונה, אלא שמטרתם הייתה לפצות את המתלוננת לטובת שלום בית ועל מנת לסיים את הסכסוך בדרכי שלום, וכי המתלוננת היא זו שהעלתה לראשונה את העניין של סגירת התיק והיא זו שהציעה סכום לפיצוי. בהקשר זה הפנתה ב"כ המשיבים לסתירות בהודעותיה של המתלוננת לגבי זהותו של יוזם הפגישה המשותפת והוסיפה כי הסתירות מעידות על חוסר אמינותה לעניין החלק בשיחה שאינו מוקלט, שביחס אליו טענה המתלוננת כי המשיבים איימו עליה. עוד הפנתה לסתירות בעדותו של אמיר בין היתר בנוגע להיכרותו עם המשיבים ולזהותו של יוזם המפגש ביום 4.12.23.

5. ב"כ המבקשת הפנתה לתמלול השיחה ממנה עולה כי המשיבים שבים ומפצירים במתלוננת לבטל את התלונה תמורת כסף, תוך שהם מפעילים עליה מניפולציות. טענה כי האיומים המיוחסים למשיבים - "זה יכול להסתיים אחרת" - נאמרו לאחר סיום ההקלטה.

תמצית הראיות הרלוונטיות לזירת המחלוקת

6. ענייננו בכתב אישום המייחס למשיבים עבירה של הדחה בחקירה, בניסיון לגרום למתלוננת לחזור בה מתלונה שהגישה בגין אונס שעברה לכאורה על ידי בנו של המשיב 1, אדם אבו סייאח (להלן: "אדם"), והכל תמורת פיצוי כספי.

7. טרם בחינת הראיות אציין כי על אף שהתלונה בדבר עבירת האונס והתלונה בדבר עבירת ההדחה, הן שתי תלונות נפרדות ועצמאיות, המבקשת לא ערכה כל הפרדה, ולו חלקית, של חומר החקירה בהתאם לשיקולי רלוונטיות הקבועים בחוק ואף בשים לב להגנת פרטיותה של המתלוננת. הפסיקה בעניין זה ברורה ונקבע לא אחת כי: **"תיקי חקירה בעניינם של נאשמים אחרים אינם נכנסים באופן אוטומטי בגדרו של סעיף 74(א) לחוק סדר הדין הפלילי אף אם קיים ממשק מסוים מבחינת הנפשות הפועלות"** (בש"פ 8100/21 טראבין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.12.21)). בענייננו, תיק החקירה, משיקולי תביעה שאינם ברורים עד תום, הוגש כמקשה אחת הן בנוגע לעבירת האונס והן בנוגע לעבירת ההדחה בחקירה. על כן, על פני הדברים, חלק ניכר מחומר החקירה המתייחס לעבירת האונס אינו רלוונטי להכרעה ביחס לעבירות ההדחה, וודאי לא בשלב הראיות לכאורה. לא כל שכן מששיחת ההדחה הלכאורית מתועדת. עם זאת, משהחומר הונח בפני ומשום שחלק מטענות ההגנה התייחסו דווקא לתלונה ביחס לאירוע האונס, אתיחס בזהירות המרבית ובתמציתיות המתבקשת, אף לחלק מהעדויות הקשורות לעבירת האונס.

הודעת המתלוננת בנוגע לתיק האונס מיום 30.11.23 (שעה 14:00) - המתלוננת תיארה את אירוע האונס ברכבו של אדם ביער ליד העיר חולון, וציינה כי בשלב מסוים לאחר שאדם החל לגעת בה בניגוד לרצונה, שלחה לאמיר מיקום וכתבה לו בהודעת טקסט כי היא זקוקה לעזרה. הוסיפה כי ראתה את רכבו של אמיר נוסע אחריהם, אולם אז לטענתה אדם שוחח עם בן דודו של אמיר ולאחר מכן אמיר נסע מהמקום.

הודעת אמיר קראען בנוגע לתיק האונס מיום 30.11.23 - מסר כי בשעות הערב שלחה לו המתלוננת הודעת טקסט כי היא זקוקה לעזרה ואת מיקומה. לדבריו, נסע לכיוונה בהתאם למיקום ששלחה לו אולם משלא מצא אותה, המשיך בנסיעה לכיוון ערד, שם הבחין בה כשהיא ברכב עם אדם ומשסבר כי היא לא במצוקה, המשיך לערד והמתין ליד ביתה. רק לאחר שהגיעה המתלוננת לביתה הבחין בסימני חבלה על גופה, אז סיפרה לו כי נאנסה על ידי אדם בשם אדם.

חקירת אדם מיום 1.12.23 - הכחיש כי אנס את המתלוננת ואף הכחיש כי קיים יחסי מין עם נערה בשם אלינה.

חקירת אדם מיום 4.12.23 - מסר כי מזהה את הנערה המופיעה בתמונה שהוצגה לו כמי שיצא עמה, אולם אינו זוכר את שמה (המתלוננת). לדבריו, קיים יחסי מין עם המתלוננת אולם הכל היה בהסכמה מלאה.

תמלול השיחה המוקלטת בפגישה מיום 4.12.23 - בפגישה שנערכה ביום 4.12.23 בשעת בוקר, המתלוננת מספרת למשיבים כי אדם השתמש בסמים ואנס אותה וכי מצבה הנפשי מורכב בימים שלאחר האונס. המשיבים מצדם משכנעים אותה לסגור את התיק, ואומרים לה בין היתר: **"על הראש שלי מה שאת רוצה, אני אפצה אותך, בואי נסגור את העניין"**, **"אני לוקח אותך לטיפול, עכשיו אני לוקח אותך"**, **"אני מחזיק אותך מהיום והלאה, אני מחזיק אותך"**. ובעוד המתלוננת חוזרת ואומרת כי היא לא מעוניינת בפיצוי כספי אלא שהיא רוצה שאדם יישא את עונשו בכלא על מה שעשה לה המשיבים ממשיכים ואומרים לה: **"את צודקת בזה אבל אנחנו רוצים לעשות את העניין יותר טוב. אנחנו מוציאים אותך מהכלא ושמים אותך בגמילה אני אקח אותך למרכז אצלי שם"** ובהמשך: **"אני רוצה שנוציא את הבן אדם שלו מהכלא"**. המשיבים ממשיכים לשכנע את המתלוננת: **"אנחנו**

עכשיו רוצים לתת לך כסף אם את רוצה והמתלוננת בתגובה שואלת: **"כמה אתה נותן שאני אסגור את התיק?"**. המשיב 1 עונה: **"כמה שאת רוצה"**. כל זאת תוך שהמשיבים מפצירים באמיר שישכנע אף הוא את המתלוננת לחזור בה מהתלונה בכך שאמרו לו במהלך השיחה: **"דבר כבר אמיר תגיד לך משהו"**, **"נו תגיד משהו כבר, בוא נסיים את העניין הזה כבר"**.

הודעת המתלוננת מיום 4.12.23 - מסרה כי ביקשה לבטל את התלונה מכיוון שאיימו עליה ועל בן זוגה אמיר. הרחיבה בנוגע למפגש שהתקיים באותו היום עם אמיר והמשיבים אז הציעו לה לבטל את התלונה תמורת פיצוי כספי. ציינה כי הסכימה להצעה נוכח הלחץ שהפעילו המשיבים עליה ועל אמיר ומכיוון שאמרו לה כי אם לא תיקח את הכסף **"זה ייגמר לא טוב"**. מסרה כי לקחה את הסכום של 10,000 ₪ שמסר לה המשיב 1 במהלך הפגישה ושילמה עם הכסף חובות.

הודעת אמיר מיום 4.12.23 - מסר כי ביום 3.12.23, פנו אליו אנשים ממשפחתו של אדם וביקשו ממנו לשכנע את המתלוננת לחזור בה מתלונתה. לאחר מכן חייג יחד עם המתלוננת למספר הטלפון שמסרו לו וקבעו להיפגש עמם יום למחרת בערד. ביום המפגש הציעו המשיבים למתלוננת לסגור את התלונה תמורת פיצוי. ציין כי המשיבים לא איימו עליו מפורשות, אולם היה ברור לו כי הם מכירים אותו. עוד מסר כי המתלוננת לקחה את הכסף, ככל הנראה מכיוון שפחדה.

חקירה של המשיב 1 מיום 4.12.23 - מסר כי במהלך הפגישה המשותפת פנה למתלוננת וביקש לדעת מדוע הגישה נגד בנו אדם תלונה שכן לדבריו כולם יודעים שהיא ואדם חברים, ואילו המתלוננת השיבה כי היא כעסה על כך שאדם לא הביא לה כסף וכך הסתיימה השיחה. הכחיש כי ביקש ממנה לבטל את התלונה בכלל ותמורת תשלום בפרט. עוד הכחיש כי פנה לאמיר על מנת שיקש מהמתלוננת לבטל את התלונה.

חקירה של המשיב 2 מיום 4.12.23 - מסר כי ביום 4.12.23 נפגש עם המשיב 1, אמיר והמתלוננת לשיחה, אז שוחחו על היחסים בינה לבין אדם. הכחיש כי ביקש ממנה לבטל את התלונה ואף הכחיש כי הציע לה סכום כסף עבור ביטול התלונה.

תמלול השיחה המוקלטת בחורשת רן מיום 4.12.23 - פגישה שנערכה ביום 4.12.23 בשעות אחר הצהריים בין אמיר, המתלוננת ואדם אחר שזהותו אינה ידועה, אולם מתוכן השיחה עולה כי מדובר בבנו של המשיב 1 (להלן: **"האחר"**). הפגישה נערכה לאחר שהמתלוננת הבחינה כי הכסף שהיה בתיק שלה בתוך רכבו של אמיר נלקח על ידי האחר בעת ששהתה בתחנת המשטרה וערכה עימות עם אדם. מתמלול השיחה עולה כי נעשתה עסקה בין המשיב 1 למתלוננת לפיה המתלוננת תסגור את התיק תמורת פיצוי כספי, כך לדברי המתלוננת **"לא סיבכתי, אבא שלך עשה איתי עסקה אני הלכתי על העסקה הזאת, התיק נסגר"**. כשהטיח בה האחר כי היא סיפרה על העסקה למשטרה המתלוננת הכחישה והוסיפה כי מסרה לחוקרים את הדברים בהתאם להסכם עם אביו. כששאלה את האחר מדוע לקח את הכסף מתוך התיק שלה השיב **"אתה (הכוונה לאמיר) התקשרת אלי ואמרת לי בוא קח ת'כסף שלה, מישהו יגנוב את זה או המשטרה תמצא את זה"**. המתלוננת שוב מציינת בפני האחר כי היום בחקירה מסרה את הדברים כפי שסוכם בהסכם וכי לא ציינה בפניהם כי דיברה עם הוריו של אדם, ועל כן עליהם להשיב לה את כספה.

והאחר השיב לה: "אם את צודקת ב-100 אחוז על העין והראש והכסף שלך את תקבלי את מה שנשאר ממני"... "ועוד מתנה ממני, אבל אם לא, יהיה משהו לא טוב, ואתם עדיין לא מכרים אותי בכלל".

הודעת אמיר מיום 6.12.23 - מסר כי מספר ימים לאחר שהמתלוננת סיפרה לו על האונס, התקשר אליו המשיב 2 וביקש להיפגש עמו. במהלך הפגישה אמר למשיב 2 כי יברר עם המתלוננת לגבי פגישה משותפת. לאחר שיחה עם המתלוננת לגבי הבקשה, המתלוננת ביקשה לשוחח עמו ונקבעה פגישה ליום 4.12.23. לדבריו, במהלך הפגישה המשיב 1 מסר למתלוננת סכום של 10,000 ₪, ולאחר מכן נסעו יחד לתחנת המשטרה לבטל את התלונה, אולם משהבין כי המתלוננת לא ביטלה את התלונה, התקשר למשיב 2 וביקש ממנו לקחת את הכסף שנמצא ברכבו.

הודעת המתלוננת מיום 6.12.23 - מסרה כי ביום 3.12.23 פגשה את אמיר בשעת ערב, אז הבחינה במצלמה ברכב. אמיר סיפר לה כי משפחתו של אדם התקינו את המצלמה ברכבו על מנת לתעד את השיחה ביניהם לגבי האונס. בתגובה לכך ביקשה מאמיר לקבוע פגישה עם המשיב 1 על מנת לספר לו בעצמה על מקרה האונס. לדבריה, כבר במהלך השיחה ביום 3.12.23 הבינה כי המשיבים מעוניינים להציע לה כסף תמורת חזרה מהתלונה. מסרה כי בתחילה לא רצתה להסכים להצעה אולם לאחר התייעצות עם אמיר מחוץ לרכב הבינה כי המשיבים לחצו על אמיר על מנת שישכנע אותה לחזור בה מהתלונה, בצירוף הלחץ שהופעל עליה במהלך הפגישה, והאיום כי אם לא תסכים להצעה זה "י**סתיים אחרת**", הסכימה להצעה ולקחה את הכסף.

לשאלת החוקרת היכן הכסף שקיבלה, מסרה כי בניגוד לדברים שמסרה בהודעתה מיום 4.12.23, היא לא בזזה את הכסף אלא שמרה אותו בתיקה בתוך רכבו של אמיר. לדבריה, היא סיפרה לחוקרת שהכסף בוזבז על מנת שתוכל להציג את הכסף למשיב 1 בעימות שייערך ביניהם.

עוד מסרה כי בעת ששהתה בתחנת המשטרה עם אמיר ביום 4.12.23, הבינה כי אמיר שוחח עם אדם אחר בטלפון ואמר לו לבוא לקחת את הכסף מהרכב. הוסיפה כי נסעה ביחד עם אמיר לחורשת הן על מנת שהאחר ישיב לה את הכסף, שם פגשו באחר שניסה לשכנע אותה לחזור בה מהתלונה. ציינה כי הקליטה את השיחה ביניהם, אז רמז לה האחר כי אם לא תחזור בה מהתלונה "יהיה משהו לא טוב", כך לדבריה.

חקירה חוזרת של המשיב 1 מיום 6.12.23 - הכחיש כי איים על המתלוננת או שהציע לה פיצוי כספי. לאחר שהשמיעו לו את ההקלטה מסר כי הציע לה פיצוי על מנת לעשות שלום בית בין אדם למתלוננת, ולדבריו: "יכול להיות שאמרתי את זה שתירגע ושתרגיש טוב ושתרגיש בנוח וזהו".

חקירה חוזרת של המשיב 2 מיום 6.12.23 - מסר כי במהלך השיחה שוחחו על כך שהמתלוננת ואדם היו חברים והם רצו לשמוע מה קרה ביניהם. לאחר שהשמיעו לו את ההקלטה בה נשמע מציע כסף למתלוננת השיב כי הציע לה כסף בשביל ההרגשה הטובה של המתלוננת. הכחיש כי איים עליה ואף הכחיש כי מסר לה כסף.

עימות בין המתלוננת למשיב 2 מיום 6.12.23 - משיב 2 מסר כי בפגישה המשותפת שוחחו על התערעורת היחסים בין אדם והמתלוננת והכחיש כי הציע לה כסף תמורת חזרתה מהתלונה ואף הכחיש כי איים עליה. המתלוננת מסרה כי הסכימה להצעה ולקחה את הכסף מפני שהמשיבים איימו עליה.

הודעה חוזרת של המתלוננת מיום 10.12.23 - בנוגע לאונס מסרה כי אמנם שתתה מעט אלכוהול באותו הערב אולם לא הרגישה שהיא נמצאת תחת השפעת אלכוהול. לא ידעה להסביר מדוע העובדת הסוציאלית כתבה בדו"ח כי היא סיפרה לה שהרגישה רדומה באותו הערב ולדבריה מישהו שם לה סם במשקה. בכל הנוגע לכסף שקיבלה מאת המשיבים במעמד הפגישה, מסרה כי בעת שחזרה לביתה לאחר עריכת העימות עם אדם בתחנת המשטרה, הבחינה כי הכסף שבתיקה נעלם. כששוחחה עם אמיר על כך הוא מסר לה כי בנו של המשיב 1 לקח את הכסף מהתיק שהיה ברכב מכיוון שהיא לא חזרה בה מהתלונה והוסיף כי הוא מעוניין להיפגש עמה. לדבריה הם נפגשו עוד באותו היום בשעות הערב בחורשת רן וכי האחר סיפר לה שלקח את הכסף לבקשת אמיר לאחר שהאחרון הבין כי היא לא חזרה בה מהתלונה. הוסיפה כי הוא הציע לה להחזיר לה את הכסף בתנאי שתבטל את התלונה והיא סירבה ועזבה את המקום.

דין

8. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים כי המשיבים הם הדוברים בשיחה המוקלטת, השאלה העיקרית הטעונה הכרעה בענייננו היא האם דבריהם של המשיבים בהקלטה המתעדת את הפגישה ביניהם לבין המתלוננת ואמיר, עולים לכדי עבירה של הדחה בחקירה.

9. סעיף 254 לחוק העונשין מורה כדלקמן:

"(א) המניע אדם, או מנסה להניעו, שבחקירה על פי דין לא ימסור הודעה או ימסור הודעת שקר, או יחזור בו מהודעה שמסר, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המניע או מנסה להניע כאמור בסעיף קטן (א) בדרך של מרמה, הטעיה, כוח, איומים, הפחדה, מתן טובת הנאה או כל אמצעי פסול אחר, דינו - מאסר שבע שנים."

מלשון החוק עולה כי עבירת ההדחה בחקירה הינה עבירה התנהגותית, אשר יסודותיה מתגבשים: "בין אם מעשיו של הנאשם השפיעו בפועל על האדם שאותו ביקש להדיח בחקירה ובין אם לאו" (ע"פ 6834/12 קבלאן נ' מדינת ישראל, (20.8.2015)). מכאן שאין כל הכרח כי המטרה העבריינית תוגשם. ראו בעניין זה ע"פ 4444/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.10.18) וכן ע"פ 6834/12 קבלאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.8.15). בכל הנוגע ליסוד העובדתי של העבירה נדרש להראות, כי מבצע העבירה הניע את המתלונן או לכל הפחות ניסה להניע את המתלונן. הנה כי כן, די בניסיון שידול לפגוע בחקירה, על מנת לקיים את יסודות העבירה המושלמת. עצם הניסיון להניע אדם למסור הודעת שקר או לחזור בו מהודעה שמסר, מהווה כשלעצמו פגיעה בערכים מוגנים חשובים - תהליך עשיית הצדק במשפט, טוהר ההליך המשפטי וערך גילוי האמת - וככזה מצדיק את הפללת המבצע, במנותק מהשאלה אם ניסיון השידול הושלם. וכך קבע בעניין זה בית המשפט העליון ברע"פ 7153/99 אורי אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) :729

"המחוקק ראה בעצם ניסיון שידולו של אחר לפגוע בחקירה התנהגות המסכנת את הליך עשיית

עמוד 6

המשפט ואת תקינותן של חקירות לשם בירור האמת אף כאשר ניסיון השידול לא השיג את מטרותו. עצם פעולתו של המנסה לשדל, מתוך שאיפה להביא אחר לידי אי-מסירת הודעה בחקירה, מסירת הודעה שקרית או חזרה מהודעה שנמסרה, נוגדת את הערכים החברתיים של טוהר עשיית המשפט וגילוי האמת אף כאשר שאיפה זו לא מומשה"

בכל הנוגע ליסוד הנפשי של העבירה, נדרשת מודעות ושאיפה להגשמת אחת משלושת מטרות ההדחה המנויות בסעיף 245(א) לחוק העונשין. על התביעה, אם כן, להוכיח התקיימותם של שני תנאים.

התנאי הראשון עניינו במודעות מבצע העבירה לפוטנציאל הפלילי הטמון בהתנהגותו:

"על הנאשם להיות מודע לכך שיש בהתנהגותו כדי להביא אחר לידי אי-מסירת הודעה בחקירה, לידי חזרה מהודעה שנמסרה בחקירה או לידי מסירת הודעת שקר בחקירה. בעניין החלופה האחרונה יש להוכיח כי הנאשם ידע או האמין באי-אמיתותה של ההודעה." (רע"פ 7153/99 אורי אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729).

ובתוך כך, סעיף 245(א) אינו מסייג את תחולת עבירת ההדחה בחקירה רק ביחס לניסיון להניע אדם שלא למסור הודעות בעלות איכות מפלילה או מזכה, אלא קובע כי כל ניסיון לשכנע אדם אחר שלא למסור הודעה, למסור הודעת שקר, או לחזור בו מהודעה שמסר, מהווה עבירה פלילית. ומכאן, אך טבעי הוא שההלכה שהתגבשה היא כי: **"גם ניסיון לשכנע אדם להתכחש לפרט ממשי ובלתי מפליל בגרסתו מהווה הדחה בחקירה"** (ע"פ 4444/16 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.10.18)). חשיבות הערכים המוגנים שבבסיס העבירה, אף הובילה להרחבת ההגנה עליהם תוך קביעה כי: **"אין צורך להוכיח כי הנאשם פעל מתוך רצון לחבל בחקירה או להכשילה ודי להראות כי הוא ביקש להביא להתגשמותה של אחת מהמטרות המנויות בסעיף 245(א)." (ע"פ 4444/16 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.10.18)).**

התנאי השני קשור למטרה הפלילית של מבצע העבירה:

"יש להוכיח כי הנאשם רצה בהתקיימותן של אחת משלוש המטרות. ההדחה צריכה להיות מלווה בשאיפה - מטרה מצד הנאשם, שהאחר - "המשודל" יימנע ממסירת הודעה בחקירה או ימסור הודעת שקר או יחזור בו מהודעה שמסר." (רע"פ 7153/99 אורי אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729).

ודוק המניעים לשאיפת הנאשם הינם חיצוניים לעבירת ההדחה, וככל שהוכח קיומה של שאיפה שכזו, אין נפקא מינה מה היו המניעים לה. ראו למשל, רע"פ 7153/99 אורי אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729. משזה נאמר, יש לזכור כי קיימת הגנה בסעיף 248 לחוק העונשין, ביחס לאותם מקרים בהם הנאשם עשה את המעשה למען גילוי האמת או מניעת שקר, אולם הגנה זו חלה רק על נאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין ולא על נאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין, כגון המשיבים שבפניי. לדין נוסף בעניין זה ראו בע"פ 4444/16 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.10.18).

טרם סיום הדיון הנורמטיבי אבקש להעיר שתי הערות. ראשית, ההלכה שנקבעה היא שעל מנת להגשים את תכלית החוק יש לפרש את עבירת ההדחה בחקירה באופן רחב כך שתחול על כל מעשה: **"שיש בו משום שכנוע, עידוד, דרישה, הפצרה או הפעלת לחץ (ישיר או עקיף) להימנע מלמסור הודעה במשטרה, למסור הודעת שקרית או לחזור מהודעה שנמסרה"**. ראו למשל רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729, ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 221, וכן ע"פ 8233/05 פלוני נ' מדינת ישראל, (14.8.2008). שנית, בשים לב לכך שמדובר בעבירה הממוקמת בפרק ט' לחוק העונשין שכותרתו: **"פגיעות בסדרי השלטון והמשפט"**, ובשים לב לכך שהערכים המרכזיים שבבסיס עבירת ההדחה - תהליך עשיית הצדק במשפט, טוהר ההליך המשפטי וערך גילוי האמת - כולם חיצוניים למתלונן, נראה כי אין משמעות רבה לשאלה עד כמה הדחתו של המתלונן הינה תוצר של פחד, אדישות או חפץ לב נוכח קיומו של מניע כלכלי. בכל אחד מן המקרים הפגיעה בסדרי השלטון והמשפט מתקיימת במלואה.

לאור האמור, עתה יש לבחון אם קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיבים ניסו להניע את המתלוננת לחזור בה מתלוננתה וזאת בתמורה לטובת הנאה שהובטחה לה. ובתוך כך יש לבחון אם קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיבים אף היו מודעים לאפשרות שבהתנהגותם יש כדי להניע את המתלוננת לחזור בה מתלוננתה, ולכך שהתגבשה בליבם שאיפה שהמתלוננת תחזור בה מתלוננתה.

10. עיון בחומר החקירה ובתמלול השיחה מיום 4.12.23 בבוקר, מעלה כי היסוד העובדתי של עבירת ההדחה בחקירה מתקיים בעניינם של המשיבים שבפניי, כפי שיפורט להלן:

במהלך הפגישה שארכה כחצי שעה ביום 4.12.23 בבוקר בין המשיבים למתלוננת ואמיר, מתועדים המשיבים כאשר הם מפנים אל המתלוננת בקשות המבהירות את רצונם היטב. כך למשל בעת שהמתלוננת אמרה למשיבים כי היא רוצה שאדם יישא את עונשו על העבירה שביצע בה, השיב לה המשיב 2: **"את צודקת בזה, אבל אנחנו רוצים לעשות את העניין זה יותר טוב. אנחנו מוציאים אותו מהכלא ושמים אותו בגמילה"** (ע' 6 ש' 156 לתמליל). ובהמשך הוסיף: **"הוא לא מרגיש טוב, הבן שלו בפנים וככה וככה. אני רוצה שנוציא את הבן אדם מהכלא"** (ע' 7 ש' 173 לתמליל).

המשיבים הפצירו באמיר במהלך הפגישה לשכנע את המתלוננת ביודעם כי יש ביניהם יחסי חברות, ובין היתר אמר לו המשיב 1: **"אמיר תגיד כבר משהו, נו תגיד משהו, מה יש לך אתה יושב שם כך?"** ואמיר משיב לו **"מה אני אניגד לה?"** והמשיב 2 ענה: **"תשאל אותה מה היא חושבת על זה? תשאל אותה. אם ניתן לה משהו בתמורה ונסגור את העניין. דבר כבר. אתם מכירים אחד את השני יש ביניכם כבוד"** (ע' 12 ש' 310-313 לתמליל).

המשיבים הציעו למתלוננת טובת הנאה בדמות פיצוי כספי תמורת סגירת התלונה, ובין היתר אמרו לה **"אנחנו עכשיו רוצים לתת לך אם את רוצה כסף"**. והמתלוננת שאלה: **"כמה אתה נותן שאני אסגור את התיק?"** והמשיב 1 השיב לה **"כמה שאת רוצה"** (ע' 8 ש' 203-205 לתמליל).

מעדותם של אמיר והמתלוננת מיום 4.12.23 אף עלה כי המתלוננת הסכימה להצעה, לקחה את הכסף ומשם נסעה לתחנת המשטרה וביקשה מהחוקרת לחזור בה מהתלונה. במהלך תשאול המתלוננת על ידי החוקרת, עלה כי המשיבים הציעו לה תשלום כספי תמורת סגירת התיק ולדבריה אף איימו עליה כי אם לא תיקח את הכסף זה ייגמר רע, ועל כן

הסכימה לקחת את הכסף ולטעון בפני החוקרת כי יחסי המין עם אדם היו בהסכמה.

חיזוק נוסף לכך שהמתלוננת לקחה את הכסף תמורת סגירת התלונה עולה מעדותו של אמיר מיום 6.12.23, אז מסר כי הוא והמתלוננת נסעו יחד לתחנת המשטרה לאחר הפגישה עם המשיבים, ובעת שהבין כי המתלוננת לא חזרה בה מהתלונה, התקשר למשיב 2 וביקש ממנו לקחת את הכסף שנמצא בתיק שלה שברכבו. הדברים אף עולים מתמלול השיחה שנערכה בחורשת רן מאוחר יותר באותו היום, אז המתלוננת אמרה לאדם שהיה צד לשיחה, אשר מתוכן השיחה עולה לכאורה כי הוא בנו של המשיב 1: **"אבא שלך עשה איתי עסקה אני הלכתי על העסקה הזאת, התיק נסגר"** (ע' 1 ש' 11 לתמליל השיחה בחורשת רן). וביקשה ממנו להשיב לה את הכסף שלקח מתיקה. והאחר השיב לה כי אם הדבר נכון ואכן התיק נסגור אזי הוא ישיב לה את כספה ויותר מכך. לא נעלם מעיניי, כי זהותו של הדובר האחר בשיחה אינה ידועה והוא אף אינו עד תביעה, ממילא לא ניתן להוכיח כי הוא שלוחם של המשיבים. אף על פי כן, לא ניתן להתעלם מכוחה הראייתי של השיחה, ככזו אשר נשזרת כחוט השני במעשי המשיבים, בשים לב לסמיכות הזמן, לתוכן השיחה, ולהשפעתה על הלך העניינים. כך או אחרת, ברור כי שיחה זו מחזקת את עדותה של המתלוננת, ומהימנות גרסתה, יהא הדובר האחר אשר יהא.

הנה כי כן, מהשיחה המתועדת, מעדויות המתלוננת ואמיר ואף מההקשר הרחב בו התקיימה השיחה, עולה כי המשיבים הציעו למתלוננת כסף ובתמורה היא נדרשה לחזור בה מתלונתה. יש הצעה וקיבול. יש תמורה שהתקבלה באופן חלקי. ומעבר לצורך, אף יש ראשית מימוש של ההדחה, מרגע שהמתלוננת החלה בהליך של חזרה מתלונה, שנגדע באיבו.

11. עיון בחומר החקירה, מעלה כי אף היסוד הנפשי של עבירת ההדחה בחקירה מתקיים בעניינם של המשיבים שבפניי, כפי שיפורט להלן:

מודעותם של המשיבים לכך שהתנהגותם עלולה להביא את המתלוננת לידי חזרה מתלונתה, כמו גם רצונם ושאפתם לגרום לה לעשות כן מוכחת כדבעי נוכח דבריהם המפורשים בהקלטת השיחה. במהלך השיחה שארכה לכל הפחות 26 דקות, חזרו המשיבים והציעו למתלוננת, תוך שכנועה בדרכים שונות, לסגור את התיק בתמורה לפיצוי כספי. בין השאר מצאתי לציין מקצת הדברים שעלו מעיון בתמליל; לאחר שהמתלוננת חזרה ואמר כי היא לא מעוניינת בפיצוי כספי אלא שאדם יישא את עונשו בכלא על שעשה לה, המשיבים לא הרפו אלא שבו ואמרו לה: **"את צודקת בזה, אבל אנחנו רוצים לעשות את העניין יותר טוב. אנחנו מוציאים אותו מהכלא ושמים אותו בגמילה אני אקח אותו למרכז אצלי שם"** (ע' 6 ש' 156 לתמליל). המשיב 2 המשיך בשכנועיו תוך הפעלת מניפולציות על המתלוננת בכך שאמר לה **"הוא לא מרגיש טוב, הבן שלו בפנים וככה וככה. אני רוצה שנוציא את הבן אדם שלו מהכלא"** (ע' 7 ש' 173 לתמליל). שאיפתם לגרום למתלוננת לחזור בה מהתלונה באה לידי ביטוי גם בפנייתם לאמיר במהלך הפגישה, להשמיע את קולו בעניין זה ומתוך ידיעה כי לאמיר יש השפעה על המתלוננת בקבלת ההחלטה, כך שבין היתר אמרו לו **"תשאל אותה מה היא חושבת על זה? תשאל אותה! אם נתן לה משהו בתמורה ונסגור את העניין. דבר כבר! אתם מכירים אחד את השני יש ביניכם כבוד"** (ע' 12 ש' 312 לתמליל).

חיזוק למודעותם ושאפתם הפלילית לגרום למתלוננת לחזור בה מהתלונה מצאתי בשקרי המשיבים. בחקירתם הראשונה מיום 4.12.23 הכחישו המשיבים כי הציעו למתלוננת פיצוי כספי, גם לא בעבור שלום בית כטענת באת כוחם. בחקירתו

השנייה של המשיב 2 חזר על דבריו ומסר כי לא הציע למתלוננת דבר, אולם לאחר שהושמעה באוזניו ההקלטה מסר כי אמר לה על הפיצוי על מנת: "**שתרגיש טוב והכל בסדר**", מבלי שנתן לה כסף (הודעת המשיב 2 מיום 6.12.23, ש' 36). בדומה, גם המשיב 1 בתחילת חקירתו השנייה מסר כי לא הציע לה דבר ואף לא דיבר עמה בנוגע לפיצוי, אולם לאחר שהושמעה ההקלטה בפניו מסר: "**אני רציתי שהיא תירגע ותרגיש טוב**" (הודעת המשיב 1 מיום 6.12.23, ש' 57). הנה כי כן, ככל שהמשיבים סברו מלכתחילה כי הצעת הפיצוי הכספי נועדה לצורכי שלום בית ולפיצוי על שאירע, הרי שהיה מצופה מהם ליתן הסבר דומה כבר בחקירתם הראשונה, אולם גרסה זו הועלתה רק לאחר שהבינו כי השיחה מתועדת. אם כן, לא רק שמדובר בגרסה שאינה עולה בקנה אחד עם תוכן השיחה המתועד, אלא שאף מדובר בגרסה כבושה, אשר כידוע משקלה פוחת עוד יותר מבאופן רגיל, כאשר היא נטענת על ידי הנאשם רק לאחר שהוצגו לו ראיות מפלילות נגדו. ראו למשל ע"פ 6322/20 **רחאל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.9.22). זאת ועוד, לשקר מהותי של נאשם יכול להיות תפקיד עצמאי כראיה נסיבתית מפלילה אשר מצביעה על תחושת אשם שיש לנאשם ועל ניסיונו להרחיק עצמו ממעשה העבירה. ראו למשל ע"פ 2854/18 **משה נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.8.19). לטעמי זהו המצב בעניינם של המשיבים. נוכח האמור, מסקנתי עד כה היא כי קיימות ראיות לכאורה להתקיימות יסודות עבירת ההדחה בחקירה.

12. טרם סיום, אתייחס לטענות ההגנה שהעלתה באת כוח המשיבים, ואראה אם יש בהן כדי לפגום בתשתית הראייתית:

מטרת הפיצוי - ב"כ המשיבים טענה כי בשום שלב לא נאמר במישרין על ידי מי מהמשיבים כי התשלום הוא בתמורה לסגירת התיק, אלא שמדובר בפיצוי שנועד לשפות אותה. לא אוכל לקבל טענה זו משום שהקביעה כי הפיצוי הכספי שולם למתלוננת בתמורה לחזרתה מתלונה שזור בהתנהלות הצדדים לאורך כל יום ה-4.12.23. החל מהפגישה המתועדת בבוקר ביום 4.12.23, אז הציעו המשיבים למתלוננת פיצוי כספי בתמורה לחזרה מהתלונה ובסיומה המתלוננת הסכימה להצעה. דרך התנהגות המתלוננת המעידה על קבלת ההצעה נוכח קבלת הכסף וחזרתה לתחנת המשטרה אז מסרה לחוקרת כי היא חוזרת בה מהתלונה מהטעם שיחסי המין היו בהסכמה, ובהמשך לכך, לאחר תחקורה על ידי החוקרת, התברר כי המשיבים ביקשו ממנה לעשות כן. כתוצאה מכך, שוחח אמיר עם המשיב 2 וביקש ממנו שייקח את כספו חזרה משום שהתלונה, בסופו של יום, לא בוטלה. וכלה בפגישה שהתקיימה בחורשת רן מאוחר יותר באותו היום, אז מסרה המתלוננת לאחר (שמתוכן השיחה ניתן להסיק כי מדובר באחד מבניו של המשיב 1) כי קיימה את חלקה בעסקה והתיק נסגר ועל כן עליו להשיב לה את כספה שנקלח מתיקה. אכן, אין דרך להוכיח כי הדובר בשיחה הוא אכן בנו של המשיב 1 ואף אין דרך להוכיח כי נשלח מטעמו. אולם השיחה משמשת כעוגן אובייקטיבי לעדות המתלוננת וההתפתחות הכרונולוגית של האירועים. זיקת הזמן בין השיחה לשאר האירועים, מחזקת את תזת התביעה. כל אלו מעידים דה פקטו, שהכספים שקיבלה המתלוננת מהמשיבים הם עבור חזרתה מהודאה. ודוק, כפי שציינתי לעיל, במסגרת הניתוח המשפטי של עבירת ההדחה, אין הכרח כי ההדחה תהיה לחזרה מלאה מההודאה המפלילה, או לחזרה רק מהחלקים המפלילים בה.

סתירות בעדות המתלוננת - בכל הנוגע לטענת ב"כ המשיבים בנוגע לסתירות שעלו בעדותה של המתלוננת אל מול עדותו של אמיר בנוגע לתיק האונס. ראשית, אציין כי בכל הנוגע למהימנות גרסת המתלוננת בעבירת האונס, הרי שאין מקומה להתברר בבית משפט זה ומובהר כי הצגת העדויות הקשורות לעבירת האונס הובאו כרקע למעשה עבירת ההדחה בחקירה, ובעיקר משום שחומר החקירה היה בתיק והועלו ביחס אליו טענות מטעם ההגנה. למעלה מן הצורך יצוין כי ככלל, נוכח המורכבות הייחודית בעבירות מין, בבחינת מהימנות גרסת המתלוננת בית המשפט רשאי להסתפק ב'גרעין האמת' שבגרסתה ואף רשאי לקבוע ממצאים עובדתיים על יסוד גרסתה, גם אם עדותה אינה חפה מסתירות ואי

דיוקים. ראו למשל ע"פ 4511/20 פלוני נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (7.11.21). זאת ועוד, בעבירות אלה התפתח הכלל לפיו: "**אין לתהות בדיעבד אחר התנהגותו של נפגע עבירת מין**", ראו בעניין זה ע"פ 5633/12 ניימן נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10.07.13) וכן ע"פ 9809/08 **לזרובסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (25.11.10). נוכח האמור, אף אם יוכח כי התנהגות המתלוננת אינה "סבירה" בנסיבות העניין, אין בכך כדי לקבוע מניה וביה כי גרסתה אינה מהימנה. בכל מקרה אציין כי לא מצאתי סתירות מהותיות כטענת ב"כ המשיבים ביחס למפגש עם אמיר באותו הערב בו התרחש לכאורה האונס. אך גם לו היה נקבע כי קיימות סתירות ביחס לאותו ערב, הרי שאין בהן ולא כלום, עם עבירת ההדחה שבפניי, עבירה עצמאית, מאוחרת בזמן, שבוצעה על ידי מבצעים שונים, אשר התשתית הראייתית העיקרית לה היא הקלטה של שיחה בין הצדדים.

האמירה המאיימת שאינה מתועדת בהקלטה - בכל הנוגע לטענת ב"כ המשיבים כי לא ניתן לתת אמון בגרסת המתלוננת לפיה הסכימה להצעת המשיבים נוכח כך שחששה מהם לאחר שאמרו לה כי: "**זה יכול להסתיים אחרת**", משום שאמירה זו אינה מוקלטת. ראשית, אציין כי בין אם המתלוננת הסכימה להצעה נוכח חששה מהמשיבים ובין אם לאו, די בקיומן של הראיות שהובאו לעיל על מנת לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה בעבירת ההדחה בחקירה, גם מבלי להכריע בעת הזו ביחס לאמירה המאיימת. שנית, בנסיבות בהן גרסת המתלוננת עולה בקנה אחד עם הדברים שנאמרו בשיחה המוקלטת, לא מצאתי טעם לקבוע כי גרסת המתלוננת, ביחס לחלק שאינו מתועד, אינה מהימנה. ודוק, אין המדובר במי שעצרה בכוונה תחילה את ההקלטה ומסרה כי האיום הושמע לאחר סיום ההקלטה, אלא שלקראת סוף הפגישה יצאו המתלוננת ואמיר מהרכב להתייעצות, בעוד המשיבים המתינו להם ברכבם (ע' 14 ש' 366 לתמליל השיחה). או אז ההקלטה נעצרה וכשחזרו בשנית לרכב לא חידשה המתלוננת את ההקלטה. כמו כן, מלכתחילה מסרה המתלוננת כי דברי המשיבים מתועדים בשיחה, נתון שיש ללמד על כך שסברה שהדברים תועדו. ברי, כי לו הייתה ממציאה את הדברים לא הייתה מוסרת כי הדברים מתועדים בשיחה המוקלטת בידיעה שאינם מתועדים. בכל מקרה טענה זו מקומה להתברר בהליך העיקרי. שכן הלכה היא כי בבחינת התשתית הראייתית בהליכי מעצר בית המשפט לא יידרש לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל. ראו למשל בש"פ 1385/15 **כהן נ' מדינת ישראל** (10.3.15). על כן רק במקרים חריגים ייתן בית המשפט דעתו לטענות לגבי מהימנות העדים כאשר: "**חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פרכות מהותיות המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית**" ראו למשל בש"פ 9896/16 **מחיסן נ' מדינת ישראל** (10.1.17). זהו וודאי אינו המצב בענייננו.

היוזמה למפגש - בכל הנוגע לטענת ב"כ המשיבים כי המתלוננת היא יוזמת המפגש והעלתה לראשונה בפגישה את עניין הפיצוי הכספי תמורת סגירת התיק. עיון בהודעת המתלוננת מיום 4.12.23 מעלה כי ביום 3.12.23 פגשה את אמיר שהודיע לה כי המשיבים פגשו אותו והם לוחצים עליו לבקש ממנה לסגור את התיק. נוכח האמור ביקשה המתלוננת לשוחח עם המשיב 1 ובשיחה זו ביקש ממנה להיפגש עמה. בהודעתה החוזרת מיום 6.12.23 מסרה כי ביקשה לשוחח עם המשיב 1 על מנת לספר לו בעצמה כי בנו אנס אותה. הוסיפה כי כבר בשיחה הטלפונית הבינה כי המשיבים מעוניינים להציע לה כסף תמורת סגירת התיק. מהודעותיו של המשיב 2 עלה כי בשיחה עם אמיר נאמר לו כי המתלוננת מבקשת להיפגש עמו. בדומה, מהודעותיו של המשיב 1 עלה כי שוחח עם אמיר על מנת לברר מדוע המתלוננת הגישה תלונה כנגד בנו אדם, ונמסר לו כי המתלוננת מבקשת להיפגש עמו והם קבעו להיפגש ביום למחרת. מהודעת אמיר מיום 4.12.23 עלה כי המשיב 1 ואדם נוסף פגשו אותו וביקשו ממנו לשכנע את המתלוננת לבטל את התלונה. הוסיף כי פנה למתלוננת והעביר לה את המסר ולאחר מכן חייג לבחור הנוסף, המתלוננת שוחחה עמו ונקבעה הפגישה. בהודעתו החוזרת מיום 6.12.23 הרכיב כי המשיב 2 התקשר אליו וביקש ממנו להיפגש עמו בכסיפה. בפגישה נכחו המשיב 2 יחד

עם המשיב 1 ומשפחתו, סיפרו לו את שאירע עם המתלוננת והוא בתגובה אמר להם כי ישוחח עם המתלוננת ויברר האם היא מעוניינת להיפגש עמם. מכל האמור לעיל, סבורני כי אומנם המתלוננת ביקשה את קיום המפגש, אך לא יזמה אותו על דעתה, אלא רק בתגובה לדבריו של אמיר לפיהם המשיבים מבקשים ממנו לשכנע אותה לחזור בה מהתלונה. זאת ועוד, לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ המשיבים לפיה המתלוננת היא זו שהעלתה ראשונה את ההצעה לסגור את התיק תמורת כסף. טענה זו לא מתיישבת עם התנהלות המשיבים שניסו לשכנע את המתלוננת במהלך שיחה שארכה כחצי שעה לסגור עמם את העסקה, וזאת בנוסף לדבריה המפורשים במהלך השיחה לפיהם אינה מעוניינת בסגירת התיק אלא עומדת על כך שאדם יישא בעונש על מעשיו כלפיה.

לאחר עיון בטענות ההגנה לא מצאתי כי יש בהן לקעקע בעוצמת הראיות הקיימות לחובת המשיבים.

13. סוף דבר, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיבים.

**ניתנה היום, כ"ט שבט תשפ"ד, 08 פברואר 2024,
במעמד הצדדים.**